

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 147/20

Luksemburg, 24 listopada 2020 r.

Wyrok w sprawie C-59/19

Wikingerhof GmbH & Co. KG / Booking.com BV

Hotel korzystający z platformy Booking.com może, co do zasady, podnosząc żądanie zaniechania ewentualnego nadużywania pozycji dominującej, pozwać tę spółkę przed sądem państwa członkowskiego siedziby owego hotelu

Pomimo iż zarzucane owej spółce zachowania miały miejsce w ramach stosunku umownego łączącego strony, zastosowanie znajduje przewidziana przez rozporządzenie Bruksela I bis podstawa jurysdykcji szczególnej dla spraw dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego

Wikingerhof GmbH & Co. KG, spółka prawa niemieckiego prowadząca hotel w Niemczech, zawarła w 2009 r. umowę z Booking.com BV, spółką prawa niderlandzkiego z siedzibą w Niderlandach, będącą operatorem platformy internetowej służącej do rezerwowania miejsc noclegowych. Była to standardowa umowa zawarta w oparciu o formularz dostarczony przez Booking.com, w której przewidziano między innymi, co następuje: „Hotel oświadcza, że otrzymał od Booking.com kopię wersji 0208 ogólnych warunków umownych [...]. Warunki te są dostępne w wersji elektronicznej na stronie Booking.com [...]. Hotel potwierdza, że zapoznał się i zrozumiał te warunki i wyraża na nie zgodę. Warunki stanowią integralną część niniejszej umowy [...]”. Następnie Booking.com wielokrotnie zmieniła swoje warunki ogólne, dostępne za pośrednictwem systemu Extranet tej spółki.

Wikingerhof zakwestionował na piśmie włączenie do umowy wiążącej go z Booking.com nowej wersji warunków ogólnych, o czym Booking.com poinformowała swoich kontrahentów w dniu 25 czerwca 2015 r. Wikingerhof uznał, że nie miał innego wyboru niż zawarcie wspomnianej umowy i ponoszenie konsekwencji późniejszych zmian warunków ogólnych ze względu na silną pozycję zajmowaną przez Booking.com na rynku usług pośrednictwa i portali rezerwacji miejsc noclegowych, nawet jeśli niektóre praktyki Booking.com są niesłuszne, a zatem sprzeczne z prawem konkurencji.

Następnie Wikingerhof wytoczył przed Landgericht Kiel (sądem krajowym w Kilonii, Niemcy) powództwo zmierzające do zakazania przez sąd spółce Booking.com i) umieszczania na platformie rezerwacji miejsc noclegowych, obok ceny wskazanej przez Wikingerhof, bez zgody tej ostatniej, dopisku „najkorzystniejsza cena” lub „cena obniżona”; ii) pozbawiania Wikingerhof dostępu do danych kontaktowych przekazywanych przez klientów tej spółki na wspomnianej platformie, a także iii) uzależniania pozycji zajmowanej przez hotel prowadzony przez Wikingerhof na liście wyników wyszukiwania publikowanej na tej platformie od przyznania Booking.com prowizji przekraczającej 15%. Landgericht Kiel (sąd krajowy w Kilonii) stwierdził brak swojej jurysdykcji międzynarodowej oraz właściwości terytorialnej. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy przez Oberlandesgericht Schleswig (wyższy sąd krajowy w Szlezwiku, Niemcy). Zdaniem tego ostatniego, poza wynikającą z rozporządzenia nr 1215/2012¹ jurysdykcją ogólną sądów niemieckich, wykluczoną ze względu na fakt posiadania przez Booking.com siedziby w Niderlandach, brak jest również możliwości oparcia jurysdykcji sądów niemieckich na łączniku miejsca wykonania danego zobowiązania na podstawie art. 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012, a także na łączniku miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę na podstawie art. 7 pkt 2 wspomnianego rozporządzenia.

---

¹ Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości), do którego Wikingerhof wniósł skargę rewizyjną, twierdząc, że Oberlandesgericht Schleswig popełnił błąd, uznając, że nie ma jurysdykcji do rozpoznania wytoczonego przed nim powództwa w oparciu o podstawę jurysdykcji w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego, wystąpił do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Do Trybunału skierowano w związku z tym pytanie, czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012 znajduje zastosowanie do powództwa o zaniechanie określonego zachowania podejmowanego w ramach stosunku umownego łączącego powoda i pozwanego, opartego na zarzucie nadużycia przez pozwanego pozycji dominującej z naruszeniem prawa konkurencji.

Ocena Trybunału

W odpowiedzi na to pytanie Trybunał zauważył, że zastosowanie, czy to art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 1215/2012, czy też art. 7 pkt 2 tego rozporządzenia zależy w szczególności od wyniku badania przez sąd, przed którym wytoczono powództwo, czy spełnione są szczególne przesłanki ustanowione w owych przepisach. Gdy powód powołuje się na jedną z wymienionych podstaw jurysdykcji, sąd, przed którym wytoczono powództwo, musi zbadać, czy roszczenia podnoszone przez powoda – niezależnie od kwalifikacji w prawie krajowym – mają charakter umowny, czy też deliktowy, względnie quasi-deliktowy w rozumieniu owego rozporządzenia. Dla celów objęcia żądania podniesionego między stronami umowy zakresem „spraw dotyczących umowy”, względnie „spraw dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego” w rozumieniu rozporządzenia nr 1215/2012 sąd, przed którym wytoczono powództwo, musi zbadać w szczególności, czy zobowiązanie będące podstawą dla sformułowania tego żądania ma charakter umowny, czy też deliktowy, względnie quasi-deliktowy.

I tak powództwo jest objęte zakresem spraw dotyczących umowy w rozumieniu art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 1215/2012, jeżeli wykładnia umowy wiążącej pozwanego z powodem okazuje się niezbędna w celu wykazania zgodnego albo, przeciwnie, niezgodnego z prawem charakteru zachowania zarzucanego przez powoda pozwanemu. Natomiast, gdy powód powołuje się w pozwie na zasady odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego, a mianowicie naruszenie obowiązku, względnie zobowiązania nałożonego przez prawo, i gdy nie wydaje się niezbędne zbadanie treści umowy zawartej z pozwanym dla celów oceny zgodnego z prawem lub bezprawnego charakteru zarzucanego pozwanemu zachowania, podstawa wytoczenia powództwa jest objęta zakresem czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012.

W omawianym przypadku Wikingerhof powołuje się w pozwie na naruszenie niemieckiego prawa konkurencji, które ustanawia ogólny zakaz nadużywania pozycji dominującej, niezależny od istnienia jakiegokolwiek umowy lub innego dobrowolnego zobowiązania. Tym samym zasadniczą kwestią prawną w postępowaniu przed sądem krajowym jest to, czy Booking.com nadużyła pozycji dominującej w rozumieniu wspomnianego prawa konkurencji. Tymczasem w celu ustalenia w świetle tego prawa zgodnego z prawem lub bezprawnego charakteru praktyk zarzucanych Booking.com nie jest niezbędne dokonywanie wykładni umowy wiążącej strony w postępowaniu przed sądem krajowym; taka wykładnia jest jednak konieczna do celów ustalenia treści wspomnianych praktyk.

Trybunał doszedł do wniosku, że – z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd krajowy – powództwo wytoczone przez Wikingerhof w zakresie, w jakim opiera się na wynikającym z przepisów prawa obowiązku powstrzymania się od nadużywania pozycji dominującej, należy do zakresu spraw dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia nr 1215/2012.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793